

1

Der er kun få mennesker, selv blandt de mest sindige tænkere, som ikke indimellem er blevet grebet af en vag, men stærkt pirrende tøvende tro på det overnaturlige, fremkaldt af sammenfald af så tilsyneladende vidunderlig karakter, at forstanden ikke har kunnet acceptere dem som blot tilfældigheder.

Sådanne følelser – for de halvtro, jeg taler om, besidder aldrig tankens fulde kraft – stilles sjældent helt tilfreds, medmindre man henviser til tilfældighedens lære, eller, som den teknisk kaldes, sandsynlighedsregningen²⁶.

* * *

De usædvanlige detaljer, jeg nu vil fremlægge, viser sig – i kronologisk rækkefølge – at være den første hovedgren i en række næsten uforklarlige sammenfald. Den senere og afsluttende gren vil alle læsere genkende i det nylige mord på Mary Cecilia Rogers²⁷ i New York.

26 Sandsynlighedsregning: den gren af matematikken, der beregner og vurderer chancen for forskellige udfald ved tilfældige hændelser; bruges ofte som billede på kølig, analytisk og logisk ræsonnement.

27 Mary Cecilia Rogers (1820-1841) blev fundet myrdet i Hudson-floden ved Hoboken nær New York i juli 1841. Sagen vakte enorm offentlig opmærksomhed; mordet blev aldrig opklaret.

Da jeg for omkring et år siden i en novelle med titlen “Mordene i Rue Morgue” forsøgte at skildre nogle yderst bemærkelsesværdige træk i min ven, C. August Dupins mentale karakter, faldt det mig ikke ind, at jeg nogensinde skulle vende tilbage til emnet.

Det var denne karakterskildring, der var mit formål, og dette formål blev fuldt ud opfyldt gennem den vilde kæde af omstændigheder, som bragte Dupins ejendommelighed for dagen. Jeg kunne have anført andre eksempler, men det ville ikke have bevist mere.

Senere begivenheder har imidlertid i deres overraskende udvikling tvunget mig til at tilføje nogle yderligere detaljer, som bærer præg af en fremtvungen bekendelse. Efter hvad jeg for nylig har hørt, ville det faktisk være mærkeligt, hvis jeg forblev tavs om det, jeg både hørte og så for så længe siden.

Da tragedien med mordene på Madame L’Espanaye og hendes datter var opklaret, lagde Dupin straks sagen fra sig og vendte tilbage til sine tidligere vaner med mørk og indadvendt grublen. Jeg havde selv en naturlig tilbøjelighed til abstrakte tanker og faldt let ind i hans sindsstemning. Mens vi fortsat boede i vores værelser i Faubourg Saint-Germain, lod vi fremtiden drive, som den ville, og hvilede roligt i nuet, mens vi indhyllede den trivielle verden omkring os i drømme.

Men disse drømme var ikke helt uforstyrrede. Det kan let tænkes, at den rolle, min ven havde spillet i dramaet i Rue Morgue, ikke havde undladt at gøre indtryk på det parisiske politis bevidsthed. Blandt deres agenter var navnet Dupin blevet velkendt.

Da den enkle logik bag de slutninger, som førte til

opklaringen af mysteriet, aldrig blev forklaret – hverken for præfekten eller for andre end mig – var det ikke mærkeligt, at sagen blev betragtet som næsten mirakuløs, og at Dupins analytiske evner gav ham ry for at arbejde ud fra ren intuition.

Hans åbenhjertighed ville ellers have fået ham til at aflive en sådan forestilling, men hans dovne temperament holdt ham fra at beskæftige sig yderligere med et emne, som for længst havde mistet enhver interesse for ham.

Således kom det, at han blev genstand for politiets opmærksomhed, og man forsøgte ved flere lejligheder at sikre sig hans bistand gennem præfekturet. Kun én gang lykkedes det dog – i den sag, jeg her har nævnt: mordet på den unge pige ved navn Marie Rogêt.

* * *

Denne begivenhed fandt sted omkring to år efter mordene i Rue Morgue. Marie, hvis dåbs- og familienavn straks vil vække opmærksomhed ved deres lighed med den ulykkelige “cigarpige”²⁸ – Mary Cecilia Rogers – var eneste datter af enken Estelle Rogêt. Faderen var død under barnets spæde år, og fra tidspunktet for hans død og indtil atten måneder før den forbrydelse, som udgør emnet for vor fortælling, havde mor og datter boet sammen i Rue Pavée Saint-Andrée; Madame drev her et pensionat med hjælp fra Marie.

Således gik det, indtil datteren havde nået sit toogtyvende

28 Mary Cecilia Rogers arbejdede som ekspedient i en tobaksforretning i New York – populært kaldt en “cigargirl”.